

Aleksis K – Kaleva sunnuntai

Peltipoliisi on pop

Poliisi on ollut pop jo vuosikymmeniä, mutta viime aikoina erityiseen suosioon on noussut virkavallan eräs alalaji, nimittäin maanteiden varsilla päivystävät peltipoliisit. He ovat joutuneet ilmeisesti tahtomattaan julkisuuden valokeilaan, kun lehdissä on julkaistu tietoja siitä, miten he ovat hommansa hoitaneet, eli kuinka monta ylinopeutta kukin heistä on havainnut.

Tästä näyttää narkästyneen ainakin poliisiylijohtaja Mikko Paatero, joka aikoinaan itsekin on saanut ylinopeussakot, tosin liikkuvan poliisin tutkahavainnon perusteella. Paatero on sitä mieltä, että valvontakameroiden toimintapaikkojen paljastaminen on kyseenalaista, ja sitä paitsi kukaan ei voi tietää, milloin missäkin räpsähtää, koska kameroiden paikkoja vaihdellaan jatkuvasti.

Kieltämättä poliisiylijohtajan huoli on ymmärrettävää, ja myös muutamista muista syistä kuin mitä hän itse paljastaa. Eihän ratsiastakaan ole mitään hyötyä, jos siitä ilmoitetaan rikollisille etukäteen. Olisi suorastaan naurettavaa, jos vaikka Alibi-lehdessä kerrotaisiin, että ensi viikolla rikospoliisi erityistarkkailee mahdollisia pankkiryöstöjä Pulkkilassa. Tai että murhien varalta poliisipartiot kiertävät kerran tunnissa Rymättylän keskustassa. Peltipoliisien kameroiden paljastamiseen verrattavissa olisi tiedotus, että konstaapeleilla Reinikainen ja Rutonen on tänä päivänä mukanaan virka-aseet, mutta huomenna ovat pyssyvuorossa konstaapelit Huttunen ja Puumalainen.

Virkatehtävissä olevien peltipoliisien paljastelu on epäilemättä myös intimizeettilain, lähdesuojan ja maan tapojen vastaista. Lisäksi on väärin, että heistä kerrotaan julkisesti ulkopaikkakuntalaisille, jotka sitten tietävät etukäteen, missä pitää olla ajavinaan oikeaa nopeutta ja missä saa huristella mielin määrin. Paikallisille asukkaille tämä tieto kuuluu luontaisesti oman kokemuksen perusteella: jos joka päivä pari kertaa työmatkallaan ajaa samalla kohdalla jököttävän peltipoliisin ohi, siinä voi ajan mittaan oppia arvaamaan, missä paikassa peltsillä on tapana väijyä.

Väistämättä tulee mieleen, että ellei peltipoliisien paljastelu lopu, heidänkin on kohta turvauduttava naamioitumiseen tai jopa soluttautumiseen, kuten tehdään eräissä muissakin poliisitoimissa. Nykyisin heidän virka-asunsa on kovin helposti tunnistettava ja kaikkialla samanlainen: kaksi isoa silmää päällekkäin neliskanttisen harmaan pöntön etupuolella ohkaisen vartalon nokassa. Jonkinlainen vaihtelu – esimerkiksi erilainen väritys tai muotoilu – olisi paikallaan jo peltipoliisien viihtyvyyden kannalta. Työn tehostumiseen eli tunnistuksen vaikeuttamiseen tarvitaan kuitenkin tehokkaampia naamioita ja peiterooleja. Niitä kannattaa tietysti etsiä siitä ympäristöstä, joka kuuluu luontaisesti maanteiden varsille. Harva autoilija osaisi varoa peltipoliisia, joka olisi naamioitunut esimerkiksi roskapussiksi, ladonseinäksi, heinäpaaliksi, liikennemerkiksi, Suomen keskustan mainokseksi, pientareelle sammuneeksi juopoksi tai koirankakaksi.

